

Uchopil její ruku, ale právě když se ji chystal políbit, otevřely se náhle dveře a do salonu zprudka vešlo několik mladých dam, jež bylo ale v šeru obtížné rozeznat.

„To jsme přistihly tebe, Margaret?“ vystoupila jedna z nich. „S kýmpak si tu potmě vyznáváš lásku? No ne! Na mou věru, to je Emma Watsonová s mým bratrem! Chi, chi... tak jsme tě konečně načapali, co, Jamesi?“

„Inu, ono to není poprvé, co Emma Watsonová dopřává panu bratrovi důvěrnou schůzku,“ zvolal hlas, v němž Emma poznala slečnu Jenkinsovou, Margaretinu obzvlášť dobrou přítelkyni, k níž ovšem ona sama pocítovala krajní odpor. „Už jsme je *přistihli* i dřív. Moc rádi spolu podnikají dlouhé procházky, není-liž pravda, pane Morgane? A také nosíme malou Žanetu, že?“

Bylo již příliš tma, než aby šlo rozeznat výrazy v přítomných tvářích, a tak zlověstně planoucí pohled, jímž doktor Morgan reagoval na ten nečekaný vpád, zůstal nepostřehnut, stejně jako Emmin zmatek a znepokojení. Kdyby však pan Morgan mohl provždy ze světa zprovodit všechny mladé dámy, které sem tak vpadly, a to včetně své sestry, byl by tak jistě s velkým gustem učinil. Víc toho však už nestihl, neboť mezitím dorazili z jídelny další hosté a s nimi i světlo. Následný zmatek a všeliké klábosení korunovala výzva, aby se všichni mladí hosté zdrželi na čaj a trochu se pobavili, což zmínění ochotně odsouhlasili. Tom Musgrove již mezitím něco pojedl a popil, takže byl ke každému ze společnosti velmi milý a rozšafný. Jakmile odnesli čaj i chléb s máslem, navrhl zakončit večer hrou na slepou bábu nebo ztracený pantofel, přičemž první z nápadů se hned ujal, což záhy dokázala velmi bujará zábava. Tomovi samozřejmě zavázali oči jako prvnímu a mrštnost, s níž se vyhýbal Margaret, jež se mu schválně všemožně pletla do cesty, byla vskutku bravurní. Pokud se ovšem tajně nekoukal zpod šátku. Jeho první obětí se tak stala mladší slečna Morganová, pohledné uchichotané děvče. Tak se smála a všemožně kroutila, že měl velké problémy ji vůbec udržet. Nadobro se jí chopil teprve, když ji pevně stiskl kolem pasu. Dokonce správně určil její jméno, a tak zavázal oči on jí. Následně připadl šátek jejímu bratrovi, který se jí očividně schválně stavěl do cesty, snad proto, že mu nepřišlo příliš vhodné, aby sestra chytala pana Musgrovea a zkoumala, zda to je či není on. Dost možná ale prostě také chtěl jen chytat, což se mu s přehledem několikrát povedlo. Méně úspěšný však byl v pojmenovávání polapených a téměř vždy se spletl, a nemohl tudíž zavázat oči nikomu dalšímu. Po notné chvíli se mu nakonec podařilo chytit samotnou Emmu. Nedokázala se hře vyhnout, jakkoliv se jí příliš nezamlouvala. Ze všech sil se snažila pohybovat se místností co nejtiššeji a držet se od ostatních co možná nejdál. Sluch pana Morgana však bystře

zachytil dívčin lehký krok, a aniž o tom věděla, vystopoval ji až do rohu místnosti, kam se mlčky uchýlila a kde ji také dopadl. Nevzpouzela se ani nesmála, a tak hned poznal, o koho jde. Držel ji za ruku a předstíral, že stejně jako u jiných hmatem rozpoznává rysy, aby zjistil, o koho jde. Skryt hlukem vyluzovaným ostatními děvčaty zašeptal:

„Mám vám zavázat šátek, Emmo Watsonová?“

„Ne, to ne,“ opáčila stejně tiše, načež ji obratem prohlásil za někoho jiného, mírně jí stiskl ruku a pak ji pustil.

„A představ si, kdo se u nás minulý týden neobjevil,“ navázala Elizabeth. „Lord Osborne! Vidím, že tě to těší, a zároveň přivádí do rozpaků. Inu, není divu. Není pochyb o tom, že by jej Croydon nikdy nespátril, kdyby se lord nedomníval, že tu stále jsi.“

„Lord Osborne!“ opakovala užaslá Emma. „Co ho sem přivádí? Víš, proč přijel?“

„Oficiálně má předat Margaret dárek od své sestry – velmi krásný náhrdelník jako svatební dar. Skutečným důvodem, a o tom v nejmenším nepochybuji, ovšem bylo přání vidět tebe. Kdyby byl nepředpokládal, že zde stále bydlíš, byl by balíček jistě dorazil dostavníkem a on by mu nevěnoval takovou pozornost.“

„Od slečny Osbornové je velmi laskavé, že si na Margaret vzpomněla,“ podotkla Emma. „Jistě ji to nesmírně potěšilo.“

„To zřejmě ano a dokonce i Tomovi to zvedlo náladu, takže hleděl na Margaret o poznání vlídněji. Dodalo jí to jistý společenský význam.“

„Co říkal lord Osborne?“ zajímala se Emma v naději, že uslyší něco v souvislosti s panem Howardem.

„Dlouho jsme spolu hovořili a vyptával se konkrétně na tebe, kde jsi a jak se ti daří. A říkal také, že doufá, že se s tebou brzo shledá. Vyjádřil své očekávání, že brzy navštívíš jeho sestru; zkrátka se zdá, že toho má hodně na srdci, co by ti chtěl říci. Byl opravdu docela milý.“

„Byla bych se s ním ráda setkala... Nezmínil se o našich Přátelích, paní Willisové a jejím bratrovi? Jak se jim daří?“

„Říkal, že bohužel zaslechl, že pan Howard vypadá nemocně a něco ho trápí. To by mne zajímalo, co s ním může být. Myslíš, že by mohl být zamilovaný?“

„Nevím, nezpovídá se mi,“ odvětila Emma s rudnoucími tvářemi.

„Ale nepochybně se s ním uvidíš, až pojedíš k Osbornům,“ doplnila Elizabeth. Nezapomeň mi dát vědět, co si o něm myslíš. A zjisti, zda se nezamíloval.“

„Howarde,“ pronesl mladý šlechtic tónem, jako by mu něco vyčítal či mu chtěl domluvit, „nikdy jsem před vámi neskrýval svá přání a naděje ohledně Emmy Watsonové. Dávno víte, že mi pouze okolnosti bránily v tom, abych se vyslovil a požádal ji o ruku.“

„Vím o tom, pane,“ odvětil pan Howard.

„Pak tedy považuji za nečestné a nezdvořilé, že mne takhle připravujete o mé šance nebo se o to alespoň pokoušíte. Protože dokud mne o tom nepřesvědčí ona sama, pak neuvěřím, že jste u ní uspěl. Neměl jste se ale ke mně zachovat tak podle, když jsem k vám já byl naprosto otevřený.“

Pan Howard se cítil zahanben. Nikdy se mu nedostávalo sebevědomí, a bylo pro něj tudíž krajně obtížné vyjavit před druhými svou náklonnost, když jeho vyhlídky byly stále nejisté.

„Povězte mi,“ navázal lord Osborne stejným tónem, „nemilujete snad sám Emmu Watsonovou? Nesnažil jste se mne zbavit jako svého soka?“

„Nepopírám, že ji miluji, a mohu vám snad důvěřovat v tom, že si to necháte pro sebe. Přiznávám, že ji mám velmi rád... že ji již dlouho miluji... a že jsem ji miloval už tehdy, kdy jste se mnou mluvil o svých citech k ní. Jsem do ní vlastně zamilován od chvíle, kdy jsem se s ní poprvé setkal ve zdejších přijímacích pokojích.“

„A proč jste mi to neřekl, když jsem se vám zmínil o svých plánech? Proč jste mne nechal opájet se falešnou nadějí, zatímco jste podrýval mou pozici?“

„Jste ke mně nespravedlivý, pane. Z vašich slov se zdá, jako bych se vám snažil nějak ublížit nebo byl vůči vám předpojatý. Nemám ale i já právo na lásku? Nemám právo ji získat, pokud je to možné? Jsem pouze chudý pastor, zatímco vy šlechtic, a vskutku jen ona rozhodne, přijme-li to, co jí nabízím. Nikdy jsem nechtěl stát v cestě vašemu úspěchu, ani se Emmě dosud nevyznal ze své náklonnosti. Ale mám stejné právo to učinit, tak jako vy.“

„Ani v nejmenším jsem nechtěl zpochybnit vaše práva, Howarde. Nemohu se ale smířit s tím, jak jste ke mně byl neupřímný a jaksi mi ‚opomněl‘ sdělit, že ve vás mám konkurenta. Kdybyste tak býval učinil, nic bych nenamítal.“

„Přiznávám, že jsem později litoval, že jsem s vámi tehdy nemluvil otevřeně, pane, avšak nebyl jsem si tehdy ještě jist jejími city.“

„Takže teď jste o svém úspěchu přesvědčen?“ pronesl lord Osborne sklesle.

„To ani v nejmenším. Přinutil jste mne k tomu doznání, které bych za jiných okolností nikdy neučinil. Ale rozhodně jsem v tom směru vzdálen jakýmkoliv jistotám. Nikdy jsem se jí ze svých citů nevyznal.“

„To jsem vážně rád... Pak tedy myslím, Howarde, že to nejlepší, co teď můžete udělat, je na pár dní odjet a dát mi prostor a šanci. Jste přece můj dobrý přítel... a já vám budu navždy zavázán.“

„Žádáte hodně,“ odpověděl pan Howard vážně.

„Víte, že jsem tu cestu před pár dny podnikl kvůli vám?“

„Opravdu?“

„A teď vám povím proč. Jen mne prosím nepřerušujte,

to mi vždy vezme všechnu kuráž. O slečně Carrové už asi víte, že ji nemám rád, ale zřejmě jste netušila, jak málo jí věřím.

Právě ona totiž roznesla dost nepěkné věci o vás a lady Fanny Allstonové a o důvodech, proč si vás lady nevezla k sobě coby guvernanku. Nic z toho jsem jí nevěřil, proto se na mne nemusíte tak kabonit... Rozhodl jsem se tedy odjet k lady Fanny a přimět ji, aby vše popřela. Co vy na to?“

„Tak proto jste jel k lady Fanny?“ zvolala Emma.

„A mohu se zeptat, kdo vám dal právo zasahovat v mé záležitosti?“

„Byla to má povinnost, slečno Watsonová, právo muže chránit ženu, která nemá zastání a jejíž čest je ohrožena. Z doslechu vím, že vás slečna Carrová před mou sestrou pomluvila. Odvolávala se na to, že vše ví od své sestřenice, a proto jsem onu sestřenici přiměl, aby prozradila původce těch urážek, a dostal se tak až k podlé a závistivé slečně Jenkinsově. Přinutil jsem ji, aby s hanbou odvolala vše, čím pošpinila čest té, o jejíž nevině jsem byl přesvědčen. Nezlobíte se pro to na mne, slečno Watsonová?“ Hlas mu zjihl, jako by lord pozbyl energičnosti a stal se opět sám sebou.

„Těžko říci,“ odpověděla váhavě. „Povězte mi: jak o mně Lady Fanny smýšlí teď?“

„Je přesvědčena, že se nechala zavést sprostými pomlouvači, a přála si, abych využil veškerého vlivu, který snad na vás mám, a pomohl jí obnovit vaše dřívější ujednání.“

„Což jste jí asi přislíbil, a proto mi to teď celé vyprávíte,“ doplnila jej. Z jejího hlasu zaznívala jistá rozvernost, která mu dodávala sebejistoty.

„Vy mi to tedy nemáte za zlé?“ optal se tázavě.

„Zřejmě ne. Do jisté míry záleží i na tom, co vás k tomu vedlo. Ale celkem vzato, jsem blízka tomu, vám odpustit.“

„Tisíceré díky. Ale pokud mi odpustíte, podejte mi na to svou ruku!“

S úsměvem k němu vztáhla jeden prst a podotkla, že celá ruka tak najednou je až příliš. On ji ale neposlechl, chytil ji za ruku, stiskl ji v té své a pozvedl ke rtům, ještě než se stihla vymanit z toho nečekaného zajetí. Pak sebral veškerou odvahu, a pohnut k výmluvnosti emocemi, jež hovorným mužům slova spíše slova berou, pronesl:

„Podnikl jsem to celé pro vaši ruku, abych si na ni mohl činit nárok. Proto jsem cestoval, hovořil s cizími lidmi, dohadoval se s nimi a přemlouval je. Nemohl jsem snést, aby někdo takto špinil neposkvrněnou čest té, kterou tolik miluji. Má drahá Emmo, vy, jež jste tak dobrá a laskavá, mohla byste mne také milovat?“

„Prosím, přestaňte, lorde Osborne,“ oslovila ho velmi vážně. „Takový hovor není hodný ani vašeho, ani mého postavení. Jsem vám zavázána za takovou snahu v mé záležitosti, a tak to prosím nekažte slovy, jež nikdy neměla být vyřčena. Pusťte mne prosím!“

Stál před ní a nechtěl ji nechat jít. Tlumeným, hlubokým hlasem hovořil dál.

„Asi jste mi dost dobře nerozuměla, slečno Watsonová, jinak byste tak nemluvila. Nemám snad jako každý druhý právo milovat to, co je krásné a vyniká nad jiné? Jsem-li sám nezajímavý a neohrabaný, uráží snad druhé má láska? A vy, copak si nezasloužíte být milována, obdivována a zbožňována každým mužem, který je vám nablízku? Nemáte snad vše, čeho je mi zapotřebí, vše, co by zdobilo titul i mnohem vyšší, než je ten můj? Nejste ve skutečnosti bohatší než já? A pakliže ničím z vašich předností nedisponuji, nesmím snad proto tyto vlastnosti obdivovat a milovat? Nesmím nabídnout titul té, o níž vím, že by jí tak slušel? Má šlechtická koruna je vaše, budete-li ji chtít. Má ruka, jmění, titul, vše... Dejte mi prosím svou odpověď!“

Než však Emma mohla vůbec promluvit a trochu si uspořádat myšlenky, vyděsil je oba výkřik v tanečním sále. Hudba ustala a náhle se všude rozhostilo ticho, které děsivě kontrastovalo s tím, co mu předcházelo. Po chvíli se sál tiše rozšuměl, jako by se tisíc šepotů slévalo v jeden, jenž stále sílil a mohutněl.

Také Emmu výkřik vyděsil a nyní zde zaraženě stála, srdce jí bušilo a přerývavě dýchala.

„Co se mohlo stát?“ zeptal se. „Půjdu a podívám se. Posad'te se a neznepokojte se.“

Byla mu skutečně velmi vděčna, že se může posadit, neboť již nedokázala stát. Poodešel jen pár kroků, když se střetl se sirem Williamem.

„Proboha, Osborne, pojd'te sem a pošlete všechny pryč. Vaše sestra téměř omdlela a já do toho stavu nemám z celé té hrůzy daleko.“

„Co se to tam proboha děje?“ zvolal lord Osborne, velmi znepokojený naléhavostí v hlase i pohledu svého švagra.

„Z Walesu přišla zpráva, že Howard je mrtev,“ oznámil mu sir William. „Zabil se pádem z koně, když se projížděl v horách, a Rosa to bohužel nečekaně zaslechla.“

„Howard se zabil?! Dobrotivé nebe!“ Instinktivně se otočil k místu, kde seděla Emma, ale sir William jej nedočkavě popadl za loket a spěchal s ním pryč, aniž se vůbec dozvěděl, že Emma jim je nablízku.

Emma právě podávala přítomnému džentlmenovi ruku, a nemohla tak lady Gordonovou v jejím úprku následovat, ačkoliv se takové myšlence zdála být velmi nakloněna. Pan Howard jí však jemně stiskl ruku a nechtěl ji nechat jít. Hleděl na ni tak vroucně, že po prvním pohledu na něj se již neodvážila zvednout zrak. S chvějícími se prsty v jeho sevření toužila promluvit, avšak pozbývala odvahu prolomit stávající ticho.

„Nebudete zřejmě jediná, slečno Watsonová, od koho

neuslyším slůvko přivítání,“ poznamenal zvolna. „Kdybyste ale věděla, jak vděčný bych byl za jedinou vaši laskavou větu! Za jediný pohled prozrazující váš zájem! Dokážete mne odmítnout?“

„Ujišťuji vás, pane Howarde...“ řekla, odhodlaná nestát zde jen tak mlčky a s červenými tvářemi jako nějaký provinilec. „Ujišťuji vás, že důvodem mého mlčení nebyl ani nedostatek zájmu, ani absence laskavých citů vůči vám.“

„Děkuji. Takže jste byla ráda, že se opět shledáváme?“

„Jistěže.“

„A hádejte... tedy... zajisté víte, proč jsem tak spěchal domů?“

„To ne,“ podotkla a ruměncem na jejích tvářích zrudl natolik, že její slova působila jako naprostá lež.

„Napsal jsem vám jistý dopis, jenž poháněl mé kroky k vám, avšak dosud jsem nedostal odpověď. Víte, co mám na mysli?“

„Myslím, že ano.“

„A protože jste mi dosud neodepsala, dovolte, abych si teď odpověď vyslechl z vašich úst,“ řekl a vzal ji za ruku.

„Jistě jste příliš ušlechtilá, než abyste mne schválně trápila. A kdybyste jen tušila, jakou bolest mi vaše mlčení způsobilo, nedovolila byste, aby trvalo tak dlouho.“

„Pane Howarde,“ pronesla Emma a pohlédla mu do tváře, aniž se snažila vymanit svou ruku z jeho. „Obdržela jsem váš dopis teprve včerejšího rána. A vzhledem k tomu, že jsem se v té době domnívala, že jste mrtev, nedokážete si představit, jak mne bolel jeho obsah.“

Hovořila spěšně, aniž myslela na skutečnou váhu svých slov. On však pochopil skrytý význam toho, co zůstává běžnému člověku utajeno.

Emma byla však přesvědčena, že o tom bratr přemýšlí víc, než je ochoten přiznat, a její obavy jí napovídaly, že případný požadavek na omluvu od pana Morgana by mohl skončit hádkou a pak i výzvou na souboj. Zoufalá a nešťastná se vrátila ke společnosti.

Zde se mezitím rozehrála poměrně hlučná scéna. Alfred Freemantle a pan Morgan se s kuráží, již si u večere vydatně dodali větším množstvím špatného vína, pokoušeli přimět některé z mladých dam ke společné vyjížděce loďkou, kotvící u břehu. Obě slečny Hallové a paní Watsonová proti tomu záměru poněkud rozpustile protestovaly, ale očividně měly v úmyslu vyrazit s nimi po troše nezbytného odmlouvání. Alfred Freemantle je obvinil ze zbabělosti, což všechny tři samozřejmě popřely.

„Dobrá tedy! Pojd'te a ukažte, že mi věříte,“ zvolal pan Morgan, chytil paní Watsonovou za ruku a táhl ji ke břehu.

George Millar se naklonil k Samovi a tiše poznamenal:

„Je napůl opilý. Nemůžete nějak zabránit tomu, aby

s ním šla?“

„Neposlechne mě ani on, ani ona,“ odvětil Sam nevzrušeně.

„Vy byste ji možná přesvědčil spíš než já!“

George šel k ní, odvedl ji stranou a zašeptal jí do ucha cosi, co ostatním zůstalo utajeno, avšak co na ni zřejmě zapůsobilo. Na chvíli se odmlčela a pak se vrátila zpět k ostatním se slovy:

„Máte naprostou pravdu, pane Millare, možná by mi to neudělalo tak brzy po večeři dobře. Raději zůstanu.“

„Ale když nepůjdete vy, Jane, pak se ani já, ani sestra samy neodvážíme,“ řekla slečna Hallova. „Bez gardedámy by to bylo dost nepatřičné.“

„Tak to bude také nejlepší,“ poznamenala slečna Bridgeová tiše.

„Já vím, co za tím vězí: myslíte, že tu loď neuřídíme, ale to se docela pletete,“ zahalekal Alfred. „Samy uvidíte! Nejsm opilý, i když máte za to, že jsem. Ale bez vás nikam nepojedeme!“

S těmi slovy vyskočil na palubu za panem Morganem, který tam už byl. Odrazili od břehu a odveslovali kousek dál. Obě mladé dámy na ně volaly, kam že se to plaví. Pan Morgan odvětil, že chtějí přistát na malém ostrůvku na druhé straně a vykourit si doutník. A jestli prý by nechtěly s nimi?

I přes důrazná varování celé společnosti dívky souhlasily a trvaly na svém. Loďka se tedy vrátila, aby je přibrala na palubu. Ale ještě než usedly, začal se Alfred bavit tím, že plavidlo na vodě rozhoupal, aby je postrašil. Kdyby bývaly seděly klidně, bylo by jim nehrozilo žádné nebezpečí.

Z úleku se ale postavily a obě najednou se ho chytily, načež všichni tři s mocným žuchnutím upadli na okraj loďky a převrhli ji.

První soucitnou snahou, která přišla ze břehu, byl samo sebou hlasitý výkřik. Dva zbývající pánové spěchali do vody a bez větších obtíží zachránili obě mladé dámy. Nehoda se totiž stala tak blízko břehu, že zde ani nebylo hluboko. Také Alfred Freemantle se zvedl a drápal se ke břehu, na nějž se vystrachal ve vskutku politováníhodném stavu.

Nejvíce soucitu s ním pochopitelně projevily přítomné mladé dámy. V první chvíli si žádná z nich, až na Emmu, neuvědomila, že v pramici byla i čtvrtá osoba. Emma upřeně hleděla na místo, kde se pan Morgan ponořil, avšak s hrůzou shledala, že po něm není ani stopy... Již se neobjevil.

„Pan Morgan!“ vykřikla. „Kde je pan Morgan?!“